

ΑΡΘΡΟ
Ζητείται... ελπίς
για τη δημοκρατία, τη
Δικαιοσύνη, τον πολίτη

Αναυδή η ελληνική κοινωνία, ικανοποιώντας τα ταπεινά και πρωτόγωνα ένστικτά της, παρακολουθεί την «ανακύκλωση» στα ΜΜΕ του προανακριτικού υλικού της υπόθεσης Ζαχόπουλου, το οποίο, προσβάλλοντας ανθρώπινες αξιότητες, υποστάσεις και προσωπικότητες, εξυπηρετώντας αποκλειστικά και μόνο τον τρελό χορό των πωλήσεων και των αριθμών, γίνεται βορά στα μάτια του αδιφράγου τηλεοπτικού και αναγνωστικού κοινού.

Η Δικαιοσύνη, στο περιθώριο των εξελίξεων, παρακολουθεί τον ευτελισμό κάθε αρχής, θεσμού και διαδικασίας, αφού οι δικογραφίες αποτελούν πρωτίστως το παιχνίδι εξουσίας του Τύπου έναντι της εκτελεστικής εξουσίας, θυσιάζοντας στον βωμό του κέρδους κάθε ανθρώπινο δικαίωμα και προσωπική ελευθερία. Εν τέλει, το δίκαιο φαίνεται να υπαγορεύεται και να εξαρτάται από τη σύγκρουση των συμπληγμάτων των δημοσιογραφικών οργανισμών, να αποκτά χαρακτήρα υποκειμενικό, να βάλει κείρια κατά της υγιούς νοούμενης ελευθεροτυπίας και ανεξαρτησίας του Τύπου.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι ότι οδεύουμε σε μια κοινωνία χωρίς αξίες, χωρίς όρια, χωρίς αλήθεια

Η Δικαιοσύνη λοιπόν έχει καταστεί «μπαλάκι» στα επικοινωνιακά κελεύσματα της κυβερνητικής πολιτικής, που κατ' αρχάς επικαλείται δημοσιογραφικό απόρρητο, ώστε να μη συνεργαστεί με την ελληνική Δικαιοσύνη και εν συνεχεία κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη της δημόσιας κατακραυγής και της αυστηρής κριτικής του νομικού κόσμου, οδηγείται στο αυτομόλυτο, υπαναχωρώντας από την αρχική της θέση και ενώ έχει αποπροσανατολίσει από τα σημαίνοντα τον δημόσιο διάλογο.

Εν μέσω όλων αυτών, μια γυναίκα βρίσκεται έγκλειστη στη φυλακή, με αμφιβόλου νομιμότητας προϋποθέσεις προφυλάκισης, ενώ διαφαίνεται ότι η διαπλοκή και η εκβίαση έχει λάβει διαστάσεις ιστού αράχνης και έχει σκεπτάσει απ' άκρη σ' άκρη την εκτελεστική εξουσία αλλά και τον Τύπο, υποδηλώνοντας ότι λειτουργεί εντός του χώρου της Δικαιοσύνης σύστημα «Δουρείου Ιππού» που προσπαθεί να καθυποτάξει την ανεξάρτητη λειτουργία της Δικαιοσύνης.

Ανυπεράσπιστος λοιπόν ο πολίτης, παρατηρεί σοκαρισμένους και φοβισμένους την κατακρίμνιση κάθε θεσμού, την απομυθοποίηση προσώπων αλλά πολύ περισσότερο ρόλων και αρχών, χάνοντας κάθε έννοια εμπιστοσύνης στο κράτος δικαίου και τη δημοκρατία που αυτό υπηρχει.

Η δημοκρατία γίνεται βορά στα παιχνίδια εξουσίας, οι ενορχηστρωτές των οποίων, πθικά αποστεωμένοι, δημιουργούν με τον τρόπο αυτό πρότυπα, «διαπαιδαγωγούν» τη νεολαία, διαμορφώνουν σαθρές συνειδήσεις. Και εδώ είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Μια κοινωνία χωρίς αξίες, χωρίς όρια, χωρίς φραγμούς και χωρίς αλήθεια. Γι' αυτό, πριν να 'ναι πολύ αργά, «ζητείται ελπίς».

Νικόλας Κανελλόπουλος
 Δικηγόρος - Υποψήφιος πρόεδρος ΔΣΑ